

Donna Ashcroft

Zomer
in de
Schotse Hooglanden

1

Paige Dougall ademde diep de frisse Schotse lucht in en sloeg net rechts af Lockton High Street in toen haar driejarige op de achterbank van haar stokoude Peugeot 505 slaperig begon te murmelen. 'Hou nog even vol,' smeekte Paige de auto, terwijl de motor hortend tegensputterde.

Haar blik gleed over de stoep rechts, langs de bekende aanblik van de winkelruiten en etalages. Verderop het dorpshuis met het gloednieuwe dak en het pad dat naar de school leidde, en ook naar de Book Barn, de kleine bibliotheek waar ze als tiener in het weekend en op doordeweekse avonden had bijgesprongen voordat ze er full-time ging werken. En nog iets verderop zag ze het uit rode baksteen opgetrokken postkantoor waar Morag Dooley roddels verzamelde voordat ze ze aandikte en verder verspreidde. Verderop kon Paige nog net de Apple Cross Inn zien en daarachter de kerstwinkel die het hele jaar open was. Daar werkte haar ma, maar de winkel was pas geopend jaren nadat Paige haar leven in Lockton achter zich had gelaten. Op de achtergrond rees een enorme bergketen op, bezaaid met weelderig groen gras, met daarboven een blauwe, bijna wolkeloze hemel. Een vlaag ongerustheid borrelde op in haar keel en die slikte ze weg, samen met het overweldigende verlangen om de auto om te draaien en terug te keren naar Londen. De volgende vier weken zou ze dak- en werkloos zijn en ze kon nergens anders heen, niet tot ze een oplossing bedacht had.

Ze startte de auto weer en kroop langzaam over de hoofdstraat, terwijl ze zich verbaasde hoe weinig mensen er op de been waren voor een vrijdagmiddag. In haar hoek van Notting Hill zagen de

trottoirs tijdens de zomermaanden altijd zwart van de mensen, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. Op de een of andere manier was het hier te rustig; het kostte slechts vijf minuten en tweeëndertig seconden om haar ouderlijk huis te bereiken. Paige reed de onverharde oprit op, waar ze even stilstond om het mooie vrijstaande huisje met de dubbele gevels te bewonderen waarin ze was opgegroeid. Haar ma was duidelijk flink in de tuin bezig geweest en had goed voor de prachtige perkjes met zomerbloemen gezorgd, zoals de begonia's, de siererwten, de geraniums, de viooltjes en de petunia's die in de wind wiegden als een kleurrijk welkomstcomité. Paiges blik bleef rusten op het fraaie witte naambordje dat rechts van de voordeur hing, waarop in rode letters KINDNESS COTTAGE stond. Niemand wist waar de naam vandaan kwam, maar het verhaal ging dat een eigenaar van jaren geleden de reputatie had dat ze de minderbedeelde dorpsgenoten voedselpakketten gaf, en op hun beurt hadden zij haar het gegraveerde naambordje voor het huis gegeven. Paige liet sidderend haar adem ontsnappen terwijl ze probeerde te bedenken hoe lang het geleden was dat ze zelf met iets als vriendelijkheid in aanraking was gekomen.

Ze deed het portier van haar auto open en stapte heel langzaam uit, terwijl ze de tijd nam om zich uit te rekken. Ze negeerde de uitputting die zich van haar hoofd en ledematen meester wilde maken, klemde haar kaken op elkaar en greep een van de koffertjes die ze in de beenruimte van de passagiersstoel had gepropt. Daarna sloot ze het portier voorzichtig zodat ze haar kleine meisje, Grace, niet wakker maakte. Paige was vastbesloten om de kofferbak uit te laden en met haar ouders te praten voordat haar dochter ontwaakte en op ontdekkingstocht wilde gaan. Ze wisten niets van dit bezoekje, en ze had de tijd nodig om hen uit te leggen dat ze niet lang zou blijven.

Terwijl ze op het huisje met de felrode deur afliep, hoorde ze opeens rechts het getrippel van pootjes. Voordat ze wist wat er gebeurde, stortte een crèmekleurige bal met enorme tanden zich op de koffer en begon eraan te trekken.

'Wat doe je?' riep Paige naar de golden retriever, die aan een rood behabandje sjoerde dat op de een of andere manier in de sluiting

verstrikt zat, en die haar bijna omvertrok. ‘Laat los!’ Ze gebruikte haar strenge moederstem die bij Grace altijd werkte wanneer ze stout was, en trok de koffer naar zich toe terwijl ze achteruit naar de auto stommelde. Maar de hond hield vast, een blik van pure verrukking in zijn bruine ogen terwijl zijn hoofd van links naar rechts ging, enorm tuk op dit spelletje. Ondanks zijn onstuimigheid was hij een kleine, schattige pluizenbol, en normaal gesproken zou Paige knielen om hem te aaien. Maar ze was moe en hij kauwde op haar favoriete zijden beha. De enige waar ze een passende slip bij had, niet dat iemand die ooit te zien kreeg. Toen keek ze op en zag ze een man naast zich op de stoep.

Hij was midden dertig, lang, iets van een meter tachtig, met donkerbruin haar en ogen waardoor ze moest denken aan een helderblauw meer waar je zo in sprong op een warme zomerdag. Zijn handen zaten in de zakken van een verschoten spijkerbroek, er hing een hondenriem om zijn grote gebruikte pols en een zwart T-shirt met de woorden RUSTIG AN spande over zijn brede borst. Ze negeerde het lichte gefladder van vlinders in haar buik, wat snel omsloeg in een steekvlam van woede toen ze doorhad dat hij stond te lachen. Sterker nog, zijn hele lichaam schudde van plezier, alsof hij zichzelf amper onder controle kon houden.

‘Dit is niet grappig, kom dat mormel van je halen!’ Ze balde haar vuisten terwijl de hond een laatste, enthousiaste ruk gaf en de koffer opensprong, zodat haar meest persoonlijke bezittingen over het grind en de borders heen vlogen. Twee van haar strings landden in de begonia’s van haar ma en de rest van de kleurrijke T-vormpjes bleven in de lavendelstruiken hangen. Een kanten zwarte beha hing aan de zijspiegel van haar auto, de andere twee beha’s vlogen tegen de voorruit en gleden uit het zicht. Het boek dat ze het afgelopen halfjaar had geprobeerd te lezen, *Het geheim van ongekend succes*, lag opengeslagen naast het laarzenrek van haar ma, en Paige besepte geïrriteerd dat ze nu niet meer wist op welke bladzijde ze was. En nog erger, haar make-up, borstel, toiletpullen en medicijnen lagen inmiddels als bontgekleurde verfvlekken verspreid over de kiezels. Knipperend met haar ogen keek ze toe terwijl de energieke jonge hond ervandoor ging met de beha en tegen zijn baasje op sprong,

voordat hij het reepje zijde naast zijn wandelschoenen liet vallen.

‘Sorry.’ De man liet Paige een verblindende glimlach zien voordat hij zich vooroverboog om het ding op te pakken. De hond begon om hem heen te dansen, bijna over zichzelf struikelend, in afwachting waar zijn eigenaar hem nu mee zou verblijden. In plaats daarvan had de man pretoogjes terwijl hij de riem weer aan de halsband van de hond vastmaakte en de oprit op liep. ‘Van jou, denk ik zo?’ vroeg hij, terwijl hij de beha uitstak. Zijn grijns werd breder, waardoor hij kuiltjes kreeg onder zijn sexy, scherpe jukbeenderen. Zijn accent had iets Zuid-Engels, waardoor Paige moest denken aan alles wat ze gedwongen achter zich had gelaten.

‘Hij is niet van iemand anders, nee,’ zei ze vinnig, terwijl ze haar ondergoed tussen zijn vingers vandaan rukte en in haar achterzak propte. De hond begon hijgend tegen haar op te springen, zijn potjes gleden over haar nette zwarte broek. ‘Kun je je beest onder controle houden, alsjeblieft?’ herhaalde ze, terwijl ze zich vooroverboog om de hond weg te duwen die haar probeerde te likken. Ze pakte een van haar lippenstiften en wat haarclipjes en keek op terwijl ze nog meer verzamelde. De man trok lachend zijn ongehoorzame huisdier weg, zijn relaxte en rustige bewegingen stonden in scherp contrast met de irritatie en stress die zich in Paiges schouders en nek genesteld had.

‘Het spijt me, hij is een lastpak. Hou op, Mack! Laat los en ga zitten. Ik heb koekjes.’ Zijn hese stem klonk eerder geamuseerd dan boos, maar de hond bleef aan de riem trekken. ‘Hij luistert nog niet zo goed. Ik denk altijd dat het komt omdat hij ’s middags zoveel slaapt, maar ik heb hem nu al zeven weken en het is altijd hetzelfde, ongeacht het tijdstip. Nog niet zo braaf, ligt aan ons. We zijn denk ik iets te laks,’ gaf hij toe.

We? vroeg Paige zich af, voordat ze zichzelf mentaal een trap gaf vanwege het teleurgestelde gevoel dat ze even voelde opflakkeren.

‘Laat me maar even helpen.’ De man boog zich voorover en pakte met een hand de borstel terwijl hij met de andere de te gretige hond op afstand hield.

‘Ik doe het zelf wel,’ zei ze bits, terwijl hij de koffer oppakte, de borstel erin gooide en vervolgens de zwarte en middernachtblauwe

beha's oppakte die naast het voorwiel lagen. Paige voelde haar wangen rood worden terwijl de man ze zonder blikken of blozen voorzichtig in de koffer deed. 'Echt, ik heb je hulp niet nodig,' ging ze verder, terwijl hij de beha van haar zijspiegel plukte. Ze zag zijn blik naar de achterbank van de auto dwalen, waar Grace nog sliep.

Hij keek haar nu nieuwsgierig aan. 'Ken je de Dougalls?' Zijn toon klonk ongedwongen, maar ze zag de interesse in zijn blauwe ogen opflakkeren.

'Dat zijn mijn ouders. Ik ben hier opgegroeid,' antwoordde Paige, want dat was makkelijker dan zeggen dat hij zich met zijn eigen zaken moest bemoeien.

Hij knikte langzaam, misschien in de verwachting dat ze zou uitweiden. 'Goed volk. Je hebt niet echt een accent.' Hij stak zijn handen in zijn zakken en negeerde de hond, die nu de veters van zijn schoenen aanviel. 'Ik ben Johnny Becker. Ik werk met mijn tweelingbroer Davey in de Apple Cross Inn. Ik heb de afgelopen drie jaar in Lockton gewoond en volgens mij heb ik je nog nooit gezien...' Hij perste zijn lippen op elkaar terwijl hij langzaam maar grondig haar gezicht bestudeerde. Haar hele lichaam sidderde onwillekeurig. 'Jou had ik zeker onthouden. Hoe heet je?'

'Paige.' Ze schraapte haar opeens droge keel, verbaasd dat ze hem dat vertelde. Haar tijd in Londen had haar een stuk wantrouwiger gemaakt, maar misschien was het al die verse berglucht die haar hersens benevelde. 'En ik ben al een... tijdje niet thuis geweest.' Niet sinds ze zes jaar geleden was gevlucht om te trouwen.

Hij knikte, en iets aan zijn lome bewegingen zorgde ervoor dat ze op haar hoede was, omdat er honderden herinneringen opborrelden die ze het afgelopen jaar had geprobeerd te vergeten. 'Blijf je lang?'

Paige schudde haar hoofd. 'Niet langer dan een week.' Ze mocht misschien wel vier weken overspannen thuiszitten van haar werk, maar ze was vastbesloten om eerder terug te komen.

'Jammer.' Zijn mondhoeken krulden omhoog terwijl hij naar de andere kant van de oprit slenterde om haar potje medicijnen op te pakken dat naast een steen lag. Zijn lach verdween toen hij het etiket las en voor de eerste keer dat ze hem zag, fronste hij zijn voorhoofd.

‘Van jou?’ vroeg hij, terwijl hij haar het potje aanreikte en de hond terugtrok die links van hem haar beste make-upborstel in de smiezen had gekregen. ‘Ik slikte deze vroeger ook,’ zei hij zachtjes, terwijl hij de borstel oppakte en in de koffer wierp. ‘Tegen slapeloosheid en stress. Als je met iemand wilt praten terwijl je hier bent...’

Blozend stak Paige het potje in haar achterzak. ‘Bedankt voor je hulp, maar ik denk dat ik de rest wel alleen afkan.’ Ze keek naar de jonge hond die nu met een uitstekend roze tongetje op Johnny’s schoenen lag uit te hijgen. ‘Al eens over puppycursus nagedacht?’

De ongedwongenheid was terug, maar deze keer strekte die zich niet uit tot zijn ogen. ‘Ik heb het geprobeerd, geloof me, maar het hielp voor geen meter... De hond is niet alleen van mij, mijn broer en ik doen de opvoeding samen, en het trainen is mijn verantwoordelijkheid. Dit doet me er gelukkig op tijd aan denken dat ik nog iets moet regelen.’ Hij trok een grimas en wees met zijn kin naar zijn voeten, voordat hij zich vooroverboog om de pluizenbol op te pakken. De hond snurkte en drukte zijn neus tegen Johnny’s borst terwijl hij met zijn pootjes trapte. Een volmaakt beeld van schattigheid. ‘Davey heeft de missie opgevat ervoor te zorgen dat ik mijn bestaan wat serieuzer neem, dus hij heeft een hond geadopteerd die we kunnen delen. Om mijn leven een doel te geven,’ vertrouwde hij haar met een knipoog toe. ‘Wacht maar tot hij jou ontmoet.’ Hij glimlachte weer, draaide zich om en zwaaide even voordat hij naar het trottoir liep en in de richting van de hoofdstraat verdween.

Paige keek fronsend hoe hij wegliep. Zijn bewegingen kwamen haar zo bekend voor en die hele ontspannen het-kan-me-geen-flicker-schelenhouding van hem riep weerstand bij haar op. Maar toch voelde ze ook een zweem van interesse in haar buik; ze besloot die te negeren. Want ze zocht niet naar romantiek of een vreemdeling op wie ze smoorverliefd kon worden. Dat had ze zes jaar geleden al eens gedaan, en kijk eens wat daarvan terecht was gekomen. Ze fronste terwijl ze een pijnlijk gevoel van verdriet achter in haar keel voelde. Ze balde haar vuisten, negeerde de vermoeidheid die ze tot op het bot voelde, haalde diep adem en zette zich schrap om haar ouders en alle herinneringen in Kindness Cottage onder ogen te komen.